

божанске љубави, и истовремено престо Царства славе. Тачније речено, пошто је Крст постао престо божанске љубави, он је истовремено постао и престо Цара славе. Када се приближило време страдања Његовог, Христос рече: Дошао је час да се прослави Син Човјечији. Као што свети Златоусти каже, пре Христа крст је означавао понижење и мучење, а сада је постао знак славе и части. Љубав Христова је претворила символ нечасне смрти у символ славног живота.

Током Велике седмице слушамо у Синаксарима о страдањима која је Христос претрпео ради нашега спасења. Како поје Црква, сваки уд Светог Тела Његовог претрпео је нас ради по

Јован Златоусти о томе каже: „Адам сагреша и умре. Христос не сагреша али умре. Зашто? Пошто је Адам сагрешао и постао дужник смрти, ђаво га је држао заробљеног. Христос дође и положи смрт своју у корист заробљенога, да би га ослободио окова смрти.“

Христос, васкрсење и живот, бива погребен: „Тебе, Живот, положише у гроб, Христe, и ужаснуше се војске анђелске, славећи Твоје снисхођење“, певамо па Сагијама на Велики петак. Ад прими у себе Даваоца живота, а сила његова се одузе. И не хотећи то, ад отвара своја врата и мртви бивају ослобођени. Свети Григорије Палама каже да је Христос сишао у ад, јер је

Смисао и циљ нашег земаљског живота је приближавање Богу, уподобљавање Њему. На који начин се то може достићи? Помоћу нагомилавања материјалног богатства? Помоћу слободе речи, „једнакости, братства“? Па говоре да је потребно да се ослободимо од безбожног јарма. А ко ће нас ослободити од најбитнијег - од јарма греха? А зар се ми не позивамо на Небо, куда ништа лоше не може ући. Ослободимо се од садашњег безбожног јарма, и шта ћемо даље? Опет ће доћи некакав јарам: немачки или кинески, или од злог духа.

архимандрит Пейшар (Кучер)

једно обешчашћење: глава – трнов венац, свето лице Његово – пљувања, образи – шамарање, уста – сирће, уши – увреде и богохуљења, леђа – шибане, ребра – копље, руке и ноге – клинове. Коначно, Господ поднесе смрт, погребене и силазак у ад.

Подневши све ово, Христос постаде за људску природу почетак сваког добра. Постаде узрок вечног живота и улаз у Царство небеско. Јер Христос, Јагње, умре ради свих, спасавајући читаво стадо Своје и предајући га Богу Оцу.

Христос је сишао са Очевог престола На земљу да пронађе човека. И тражећи га сишао је све до ада. Свети

било потребно да се јеванђеље објави и онима који су се овде налазили. Било је потребно да се и њима открије икономија божанске љубави, да им се подари ослобођење од ропства демонима, освећење и обећања будућих добара.

Нека бисмо, гледајући Господа уздигнутог па Крсту, разумели да се онде нашао због наших сагрешења. Па, ако је Он прихватио да ради нас буде распет, одлучимо и ми да будемо распети с Њим, ради нашег спасења. А сараспетост са Христом значи клонити се свакога греха.

Будимо погребени са Господом да бисмо са Њим и васкрсли, е да бисмо вечно појали љубави Његовој.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

УЛАЗАК ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА У ЈЕРУСАЛИМ

ЦВЕТИ

Јн. 12, 1 - 18; зч. 41; Фил. 4, 4 - 9; зч. 247.

свети Игњатије Брјанчанинов
БЕСЕДА НА ЦВИЈЕТИ

Више од четири стотине година пре него што се десио, пророк Божији изрекао је пророчанство о догађају кога се данас опомињемо и празнујемо. Господ наш Исус Христос, окончавши своју проповед на земљи, величанствено је ушао у царски град Јерусалим, у град поклоњења истинитом Богу, у град који је по преимућству- град Божији. Господ је ушао као Цар и победник да би своје служење овенчао одлучујућим подвигом: побеђивањем смрти смрћу, скидањем клетве са људског рода и примањем те клетве на себе. Он је у царски град ушао седећи на магарету (Јн 12,16) које никада нико од људи није усео (Лк 19,30) да би човечанству вратио царско достојанство које је наш праотац изгубио, да би то достојанство вратио успињањем на крст. Неукроћено магаре било је кротко под чудесним Јахачем. На магаре су апостоли положили своје одежде, а многобројни народ који је пошао у сусрет и који је пратио Господа узбуђено је клицао: Осана сину Давидову! Благословен који

долази и име Господње (Мт 21,9; Лк 19,38). По наређењу Господњем проглашен је за Цара у име Господње- не случајно и не зог свести и воље човечије. Тај исти народ ће, након што прођу четири дана, за оног истог кога је данас прогласио за Цара, викати: Распни га, распни, немамо цара осим ћесара (Лк 23,21; Јн 19,15).

Шта треба да значи улазак Господњи у Јерусалим на неукроћеном магарету? То, по тумачењу светих отаца, има дубок, пророчански смисао. Свевидећи Господ већ је видео будуће коначно отпадништво Јевреја. Он је то отпадништво прорекао још у оно време када је Израиљцима тек био предат закон на Синају, прорекао га је устима њиховог надахнутог Законодавца. Покварше се, говори Мојсејо будућем сагрешењу Јевреја против Богочовека као да се оно већ извршило, покварише се према њему; њихово неваљалство није неваљалство синова њиховијех; то је род зао и покварен. Тако ли враћате Господу, народе луди и безумни? Јер је чокот њихов од чокота содомскога

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

и из поља гоморскога (5Мојс 32, 5-6; 32) Напротив, Веселите се небеса заједно с Њим- Сином Божијим- и нека Му се поконе сви ангели Божији (Јев 1,6), веселите се народи са народом Његовим (5Мојс, 43). Улазак у Јерусалим на магарету које нико није узјахао јесте понављање Мојсејевог пророчанства, али не речју него симолом. Мојсеј је пророковао да ће се незнабошци радовати у Господу, а да ће Јевреји бити одбачени; овде неукроћено ждребе, које никада нико од људи није усео да изображава незнабошце. Одежде апостола то је учење Христово које су апостоли предали незнабошцима и Господ је духовно засео на незнабошце поставши њихов Бог. Он их је увео у Јерусалим, у крило своје цркве, у вечни, нерукотворени град Божији, у град спасења и блаженства. Одбачени Јевреји били су ту присутни. Они су устима изговарали: Цар Израилев, а у души, у свом Синедриону, већ су одлучили да убију Спаситеља. Магаре има још једно значење. Оно изображава сваког човека, кога воде бесловесне жеље, који се лишава своједуховне слободе, страстима и навиком привезаног за телесни живот. Учење Христово ослобађа магаре од улара, тј. од испуњавања грешне и телене воље. Зато апостоли приводе магаре Христу, стављајући на њега своје одежде: на њега заседа Господ и на њему улази у Јерусалим. То значи да се након напуштања грешног живота човек приводе Еванђељу и одева се, као у апостолске одежде, у најисцрпније и најтананије познање Христа и Његових заповести. Тада Господ заседа на њега духовно му се јављајући и духовно обитавајући у њему, као што је благолео да обећа: Ко има заповести

моје и држи их, то је онај који ме љуби; а који мене љуби, тога ће љубити Отац мој; и ја ћу га љубити и јавићу му се сам; њему ћемо доћи и у њему ћемо се настанити (Јн 14, 21; 23). Долазак Господа мора пратити мир који превазилази речи и разумевање, мир благодатни, достојан свог дароватеља, Господа. Тај мир се не може упоредити са природним спокојством палог човека који може осетити спокојство и задовољство од телесног наслађивања, који спокојством може сматрати и саму своју безосећајност, и саму вечну смрт своју. Заседа Господ на природне особине човека који Му се потчинио, који је присвојио Његово свето учење и уводи га, засевши на њему, у духовни град Божији, у град мира, у Јерусалим којег је саздао Бог, а не човек.

Душу која је прихватила Господа, поздравља Дух Свети, и даје јој радост духовну, непропадљиву, вечну. Радуј се, радуј се много, кћери сионска, кћери Свете Цркве, јер ти не припадаш никоме осим Богу. Подвикуј, кћери јерусалимска, ево, цар твој иде к теби, праведан је и спасава, кротак и јаше на магарцу. Ти си се, осетивши у себи благодатни мир Христов и поставши кћи тога мира, обновила младошћу духовном и опитно спознајеш Царство Христово. Благодатна сила Јахача који тобом управља већ је у теби укротила страсти: твоје природне особине не могу нарушити своје природне законе, не могу се претворити и преобразити у необуздане страсти! Преузми од Господа све мисли, сва осећања, свако делање своје, ти можеш и обавезна си да име Господње казујеш браћи својој, усред Цркве да хвалиш Господа (Пс 22,

22). Ти си, као рођена Светим Духом и кћер Духа, способна да сазерцаваш духовни улазак Цара твога, да сазерцаваш праведност Цара твога. Он је кротак и смирен срцем (Мт 11,29) и упућује кротке истини, учи кротке

духови су Његови престоли и кочије. Он заседа и улази на херувимима; он заседа и улази на оним блаженим душама човечијим које су му се покорице и принеле му своје природне особине као жртву паљеницу. На таквим душама улази Цар, ступају-

Треба тако хранити дете да се, развијајући живот тела, дајући му бодрост и здравље, у њему не развије у души угађање плоти. Не треба гледати на то да је дете мало – од првих година треба почети постепено отклањати наклоност тела ка грубој твари и учити дете да њиме влада, како би у детињству и младеначком добу и после њих, лако и слободно могло управљати његовим потребама. Први квасац је јако скуп. Од тога како се храни дете много зависи касније. Неприметно се може развити сластољубље и неумереност у јелу, два вида стомакоугађања, склоности које везују за јело, погубне за тело и душу“.

Свети Теофан Зайворник

ходи путем његовим (Пс 25,9). Бог наш је- Дух, неупоредив са било каквим створеним духом, као што се и у сваком погледу бескрајно разликује од свих творевина: свети створени

ћи у свети град Божији, а уведе Га свете душе. Осана на висини! Блгословен који долази, Цар Израилев. Амин.

јеромонах Григорије Свештојорац **НЕПОРОЧНА СТРАДАЊА ГОСПОДЊА**

Свети Јован Дамаскин пише да је свако дело и чудотворство Христово веома велико и достојно дивљења, али да је, од свега, дивљења најдостојнији Часни Крст Његов, јер је Распећем Господњим уништена смрт, опроштен је прародитељски грех, даровано је васкрсење, отворена су врата раја, а ми смо постали деца Божија.

Страдање Христово и Крст јесу пројава велике љубави Божије према човеку, али и величине греха који починисмо не послушавши заповест Божију у рају. Рана греха беше смртоносна па је за наше лечење било неопходно да Христос постане човек и да буде распет. Према спотом Григорију Богослову: „Би нам потребан Бог ованлоћен и смртан.“

Оно што је човеку било неопходно да би се исцелио понудила му је велика љубав Божија: Бог даде свога Сина Јединородног. Наиме, сам Син добровољно себе приноси за живот и спасење света. Рече Христос: Пастир добри живот свој Полаже за овце. Ја сам Пастир добри. Зато ме Отац љуби, јер ја живот свој Полажем... Нико га не узима од мене, него га ја сам од себе Полажем. Овој добровољној жртви Христовој Црква узноси химне појући: „Дошао си Господе да добровољно страдаш.“

У догађају Христовог Распећа са присуствују и врхунско с м и р е њ е и врхунска љ у б а в Господња. Наиме, безгранична љубав Христова према нама, довела га је до безграничног смирења. Тако је Крст постао престо